

STRANDJUTTERS.

De orkaan! — de nacht! — nu is het tijd voor de strandjutters.

Zij lagen op den loer, die beiden, en zij zagen bij het bleeke maanlicht het schip, de noodvlag in top, met onklaar roer, worstelend, om niet tegen de gevaarlijke rotsen te stranden.

Bij die rotsen hebben de strandroovers in hinderlaag gelegen, en het noodgeschrei der bemanning klonk hun als muziek in de ooren. Hoe hooger de nood klom, hoe blijder hun harten klopten. En hun polsen joegen van de zonde, van de zelfzucht, die den mensch tot een wreed en onbarmhartig monster maakt.

God zegt, dat wij niet zullen begeeren het goed van onzen naaste. Doch de stranddieven begeerden het wel. Zij verlangden naar die rijke lading; zij vlamden op een rijken buit.

Zij wachtten daar in hun hinderlaag. Zij spraken elkander moed in, toen de doodsstrijd van het schip zoo lang duurde. Doch toen het angstig noodgeschrei boven den donder der branding uitgilde, wisten ze genoeg.

Ze stieten elkander aan. Hun oogen fonkelden. Nu was hun tijd gekomen.

Daar verlaten zij hun schuilhoek. Hun prooi kan hun niet meer ontsnappen. En in hun gebaren ligt iets van het roofdier, dat op roof uitgaat in den nacht, als de werken der duisternis hoogtij vieren

De storm beukt het strand. Zij loopen er tegen in, met gekromden rug, en denken aan den rijkdom, die hen wacht.

De schepelingen, in hun doodsangst, riepen om hulp. Hier nadert de hulp — twee strandjutters, wier harten kloppen van hebzucht.

Daar is in deze wereld een strijd om 't bestaan. Het is menigwerf een zware strijd, want de aarde, die ons draagt, is vervloekt om der zonde wil.

Die strijd wordt verschillend gestreden. De eene doet het met de bede: Geef ons heden ons dagelijksch brood! En de andere met den wensch: Mocht dat schip tegen de rotsen verpletterd worden!

Want het pad der mensenkinderen is verschillend. Boven het pad des éénen blinken de hemelsche lichten, en boven het pad des anderen flikkeren de dwaallichten.

Deze strandjutters volgen het schijnsel der dwaallichten, en op die harde gelaatstrekken staat dit woord ingedrukt: Ben ik mijns broeders hoeder?

We schrikken en huiveren. 't Is de zonde; 't is de zelfzucht! In dezen orkaan trekt Kaïn uit, en hij zal den weerloozen Abel liever doodslaan, dan den buit missen.

Doch deze strandroovers zijn niet ineens geworden, wat zij zijn. Het ging langs de lijnen van een glooiend pad. Eens speelden zij als argelooze kinderen aan moeders schoot, en allicht hebben die moeders voor hen gebeden!

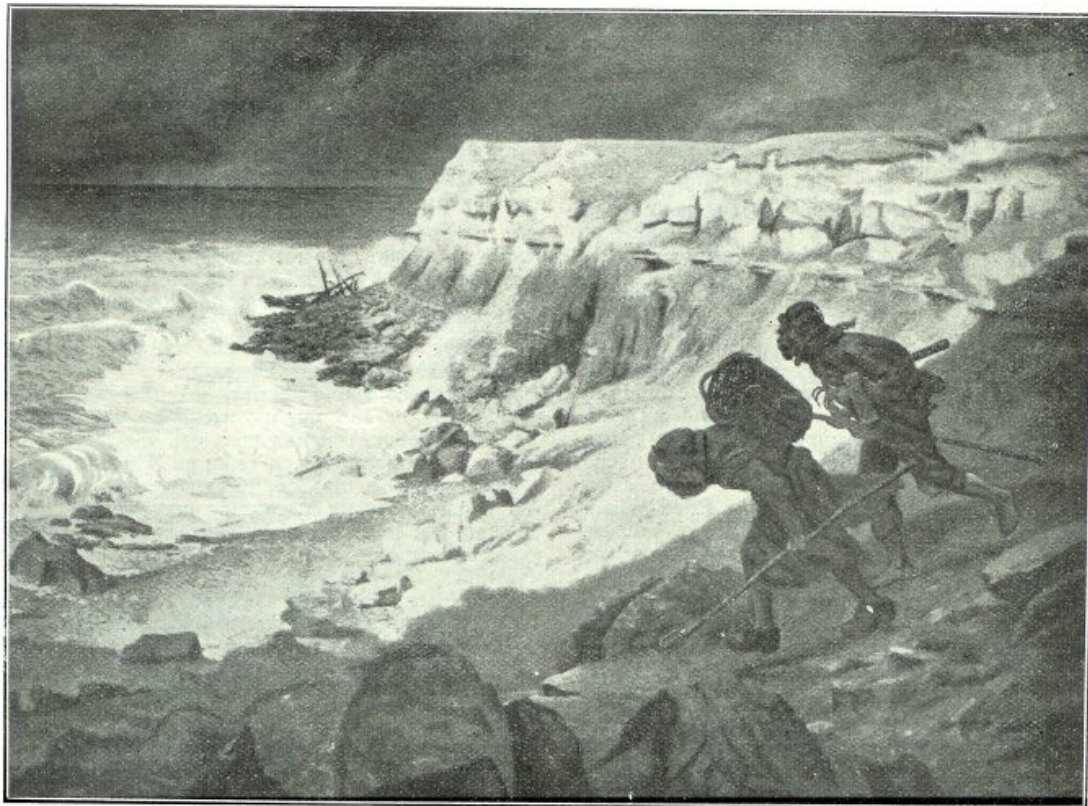
Toen kenden zij de zelfzucht nog niet. Zij was er wel, want zij komt met den mensch ter wereld. Doch zij sluimerde nog in de kinderborst.

Het zaad ontkiemde. En die kinderen zijn dieven en roovers geworden.

Hun conscientie sprak, maar die stem werd al zwakker. God sprak tot die harten, maar zij luisterden niet. En die harten werden overheerd door de begeerlijkheid. Zij zoeken den buit. Zij loopen het strand af, en daar vinden zij een armen drenkeling, die gister nog droomde van een gelukkige thuiskomst bij vrouw en kinderen, en op deze vreemde kust werd geworpen.

De strandroovers bukken zich. Zij vragen niet, of hij nog leeft, maar rukken hem den gouden ring van den vinger. Zij tasten in zijn zakken; zij schudden hem naakt uit — de strandjutter is laf en wreed als de hyena, die de kerkhoven schoffert!

L. P.

Naar een schilderij van F. Tattgrain.